

Sygn. akt II DK 26/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

SSN Paweł Zubert

Protokolant Anna Rusak

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych r.pr Gerarda Dźwigały,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 14 stycznia 2021 r.,
w sprawie radcy prawnego A. P., kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionej od
orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z 23
października 2019 r., sygn. akt WO-(...) utrzymującego w mocy orzeczenie
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.
z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt D (...),

I. uchyla orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej
Izby Radców Prawnych z 23 października 2019 r., sygn. akt WO-(...)
oraz w zaskarżonej części orzeczenie Okręgowego Sądu
Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z 6 grudnia
2018 r., sygn. akt D (...) i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. art. 17
§ 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. art. 70 ust. 2 i art. 74¹ ust. 1 ustawy z dnia
6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postępowanie w sprawie umarza;

II. kosztami postępowania dyscyplinarnego:

- w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych oraz Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych – obciąża właściwe organy samorządu radcowskiego,
- w zakresie postępowania kasacyjnego - Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt D (...), w pkt. 1 uznał radcę prawnego A. P. (WA-(...)) za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, iż:

1. w dniu 15 stycznia 2015 r. wtargnęła na teren nieruchomości znajdującej się w W. przy ul. C., bez wiedzy i zgody lokatorów oraz bez uzyskania orzeczenia nakazującego opróżnienie lokalu, w uprzednio przez nią zainicjowanym postępowaniu eksmisyjnym przed Sądem Rejonowym I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt IC (...), tj. o czyn określony w art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870, ze zmianami) i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę pieniężną w wysokości 5 000 złotych;

Tym samym orzeczeniem w pkt. 2 uniewinnił radcę prawnego A. P. (WA-(...)) od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na tym, iż

w bliżej nieokreślonym czasie lecz nie później niż do dnia złożenia zawiadomienia, tj. maja 2015 r. na stronie internetowej [www. \(...\) .pl](http://www. (...) .pl), wykraczającej poza zakres dopuszczalnego informowania o wykonywaniu zawodu radcy prawnego, tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 25a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28

grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870, ze zmianami).

1. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego, kwotę 2 000 złotych.

Obwiniona A. P. złożyła w dniu 21 lutego 2019 r. odwołanie od rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 3 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w W. z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt D (...). Zarzuciła orzeczeniu w zaskarżonej części:

1. rażące naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych przez brak przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, tj. przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków na okoliczność ustalenia przebiegu wtargnięcia przez obwinioną do domu przy ul. C. osób uczestniczących w zdarzeniu i jego przebiegu;
2. rażące naruszenie art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez niewezwanie do udziału w sprawie E. P. oraz P. Ż. w związku z faktem, że byli oni bezpośrednimi najemcami domu przy ul. C.;
- 2a. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie, tj. przesłuchania świadków - sąsiadów A. G., funkcjonariuszy Policji, M. P., E. P., P. Ż.;
3. naruszenie art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego w sprawie;

4. naruszenie art. 410 k.p.k., art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez poczynienie ustaleń przez sąd I instancji w oderwaniu od zasad logiki oraz doświadczenia życiowego, że obwiniona w dniu 15 stycznia 2015 r. wtargnęła na nieruchomości przy ulicy C. w W. i nie wpuściła do tego domu A. G., bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków zdarzenia, a OSD oparł się wyłącznie na zeznaniach A. G.;
5. rażące pogwałcenie prawa do rzetelnego procesu sądowego, a więc naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez pozbawienie obwinionej prawa do obrony, wynikającego z art. 6 k.p.k. oraz brak zachowania obiektywizmu (art. 4 k.p.k.);
6. naruszenie art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie obwinionej za winną bez poczynienia stosownych ustaleń stanu faktycznego przez Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, w tym poprzez przesłuchanie świadków zdarzenia z dnia 15 stycznia 2015 r.;
7. naruszenie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 26 § 1 k.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że obwiniona wchodząc na nieruchomości przy ul. C. w W. działała w ramach ustawowego kontratypu, tj. w celu wykonania zobowiązania sądu do wskazania imion i nazwisk wszystkich osób, których eksmisji z przedmiotowej nieruchomości domagała się powództwem wytoczonym przed Sądem Rejonowym , sygn. akt I C (...);

8. naruszenie art. 626 k.p.k. w zw. z art. 74¹ w zw. z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych przez obciążenie kosztami postępowania w całości obwinionej, podczas, gdy w zaskarżonym orzeczeniu OSD uniewinnił obwinioną od części zarzutów, co winno skutkować proporcjonalnym odciążeniem obwinionej od kosztów postępowania.

Mając na uwadze powyższe, obwiniona wniosła o uchylenie orzeczenia OSD w zaskarżonej części i przekazanie sprawy OSD do ponownego rozpoznania, a w tym zakresie zobowiązanie sądu I instancji do wezwania w sprawie w charakterze pokrzywdzonych E. P. i P. Ż. oraz uzupełnienie postępowania dowodowego (zeznania świadków). Ewentualnie, obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie jak również nieobciążanie kosztami postępowania za obie instancje.

Orzeczeniem z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt WO-(...) Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, a kosztami postępowania odwoławczego, w zryczałtowanej wysokości 1 200 zł obciążył obwinioną.

W dniu 10 lutego 2020 r., obrońca obwinionej, adwokat A. C. wniósł kasację na korzyść obwinionej w całości od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z 23 października 2019 r., sygn. akt WO-(...). Zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, polegające na pozbawieniu obwinionej prawa do udziału w rozprawie odwoławczej na skutek niepowiadomienia jej o rozprawie odwoławczej w dniu 23 października 2019 r., czego skutkiem było rozpoznanie odwołania pod usprawiedliwioną nieobecność obwinionej;
2. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych,

polegające na pominięciu przez sąd drugiej instancji przy rozstrzyganiu o zasadności odwołania dowodu z dokumentu przeprowadzonego w postępowaniu odwoławczym, którego uwzględnienie przez WSD KIRP doprowadziłoby do rozstrzygnięcia zgodnego z odwołaniem, tj. uniewinnienia obwinionej;

3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. naruszenie art. 406 k.p.k. w zw. z art. 453 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, polegające na uniemożliwieniu obwinionej zabrania głosu końcowego i ustosunkowania się do dowodów zgromadzonych w toku postępowania odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

1. uchylenie w całości orzeczenia WSD KIRP z 23 października 2019 r., sygn. akt WO-(...) z powodu rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, których naruszenie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;
2. umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności zarzucanego obwinionej czynu, które miało miejsce w dniu 15 stycznia 2020 r. (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 2 w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych);

ewentualnie,

3. przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu KIRP, celem ponownego rozpoznania;
4. zasądzenie na rzecz obrońcy obwinionej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna. Zarówno w Kodeksie postępowania karnego, stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, jak i w ustawach regulujących funkcjonowanie zawodów prawniczych podstawy kasacji są określone bardzo precyzyjnie. Wskazać należy, że na podstawie art. 62³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, kasacja w sprawach dyscyplinarnych może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary. Jak podkreśla się w judykaturze, rażące naruszenie prawa to naruszenie tak poważne, że godzi w rzetelność procesu dyscyplinarnego, bądź narusza podstawowe reguły gwarancyjne. Gdy dojdzie do rażącego naruszenia prawa, należy zachować daleko idącą pryncypialność, nie dopuszczając w ramach prawidłowo prowadzonego postępowania kasacyjnego do tego, aby w obrocie prawnym pozostały orzeczenia obarczone poważnymi wadami (zob. wyrok SN z 17 listopada 2015 r., SDI 44/14, LEX 1923851; wyrok SN z 2 lipca 2019 r., II DSI 34/19, LEX 2695663). Artykuł 62³ ustawy o radcach prawnych - odmiennie niż to reguluje art. 523 § 1 in fine k.p.k. - dopuszcza możliwość wniesienia kasacji wyłącznie z powodu rażącej niewspółmierności kary (w tym wypadku dyscyplinarnej), jednakże podstawowym powodem kasacyjnym, podobnie jak wskazany wyżej przepis procedury karnej, czyni wyłącznie rażące naruszenie prawa. Wobec powyższego jako oczywista jawi się konstatacja, że podstawą kasacji w sprawach dyscyplinarnych radców prawnych, tak zresztą jak i w postępowaniu karnym, nie może być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (postanowienie SN z 7 stycznia 2010 r., SDI 25/09, LEX 1615614).

W kasacji adw. A. C. podniesiono zarzut naruszenia prawa do obrony poprzez zaniechanie zawiadomienia obwinionej o terminie rozprawy odwoławczej. Zarzut ten okazał się słuszny. W aktach sprawy nie ma potwierdzenia powiadomienia obwinionej o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 23 października 2019 roku, w jakiegokolwiek dopuszczalnej prawem formie, pomimo zawarcia w protokole rozprawy stwierdzenia, iż obwiniona została powiadomiona prawidłowo. W aktach brak zarówno zwrotnego potwierdzenia odbioru

zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej, bądź chociażby notatki potwierdzającej fakt powiadomienia jej w inny sposób, niż ten przewidziany w art. 132 k.p.k. - przez operatora pocztowego.

W orzecznictwie i literaturze przedmiotu, prawo do obrony definiowane jest w dwóch aspektach – po pierwsze, jako prawo do obrony w znaczeniu formalnym, które daje możliwość korzystania przez obwinionego z pomocy obrońcy. Z drugiej, prawo to jest realizowane w znaczeniu materialnym, które należy rozumieć jako między innymi możliwość samodzielnego podejmowania czynności przez obwinionego we wszystkich fazach procesu (wyrok SN z 6 grudnia 2016 r., IV KK 242/16, Legalis 1544289; wyrok SN z 6 maja 2015 r., IV KK 29/15, LEX 1683372; postanowienie SN z 19 marca 2019 r., II DSI 31/18, OSN ID 1/20, s. 212). Jednakże, w postępowaniach dyscyplinarnych z uwagi na ekonomikę procesową, zasadą jest fakultatywny udział obwinionego w postępowaniu. W związku z tym do zapewnienia sprawności postępowania dyscyplinarnego powinny być wykorzystywane wszystkie instytucje postępowania karnego, które cel z art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 2 k.p.k. przybliżają, czy wręcz urzeczywistniają. Należą do nich rozwiązania przewidziane do aktywizowania osób uczestniczących w postępowaniu dyscyplinarnym, których brak aktywności nie wywołuje jednak negatywnych skutków procesowych dla biegu sprawy i jej zakończenia. Chodzi bowiem z jednej strony o umożliwienie, a nie o wymuszanie korzystania z przynależnych stronie praw, z drugiej o zabezpieczenie postępowania przed obstrukcją procesową (postanowienie SN z 6 czerwca 2019 r. II DSI 2/18, LEX 2695640; postanowienie SN z 2 lipca 2019 r. II DSI 24/19, LEX 2710513; wyrok SN z 30 stycznia 2020 r. II DSK 5/19,; wyrok SN z 13 lutego 2020 r. II DSK 7/19; wyrok SN z 12 marca 2020 r., II DSS 10/19, niepubl). Obwiniony ma prawo do swobodnego kształtowania sposobu obrony, w tym do rezygnacji z osobistego udziału w postępowaniu dyscyplinarnym. Wymaga to jednak uprzedniego spełnienia minimalnych standardów w zakresie jawności postępowania wobec stron, której emanację stanowi obowiązek informowania uczestników postępowania o stanie sprawy. Standardy te wyznacza art. 16 k.p.k., który w kontekście art. 374 § 1 k.p.k. wymaga każdorazowego powiadamiania stron o terminie rozprawy. Rzetelna informacja w tym zakresie umożliwia obwinionemu podejmowanie

najbardziej racjonalnych z jego punktu widzenia działań prawnych, optymalne dostosowanie strategii obrony, odzwierciedlającej jego wolę ukierunkowaną na skuteczną ochronę jego interesu prawnego. Niewątpliwie najważniejszą decyzją w tym względzie jest ta dotycząca bezpośredniego bądź pośredniego sposobu prowadzenia obrony, a co za tym idzie o aktywnym i osobistym udziale w postępowaniu dyscyplinarnym, w tym o obecności na rozprawie, która zawsze musi być przemyślana i swobodna. Musi ona odzwierciedlać intencję obwinionego. Dlatego dopiero prawidłowe spełnienie tego obowiązku przez sąd otwiera drogę do rozpoznania sprawy, mimo nieobecności obwinionego. Zatem warunkiem sine qua non prawnej relewantności takiej decyzji o kontynuowaniu procesu, także w postępowaniu dyscyplinarnym, jest należyte zawiadomienie strony o terminie rozprawy. Wówczas nawet usprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego na rozprawie nie tamuje dopuszczalności merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii jego odpowiedzialności dyscyplinarnej. Brak powiadomienia natomiast powoduje, iż nieobecność obwinionego na rozprawie staje się zawiniona przez sąd. Oczywistym jest, iż niespełnienie tego obowiązku niweczy wspomnianą możliwość. W żadnej mierze nie można było zatem uznać w realiach tej sprawy, iż obwiniona nie stawiała się na rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie, albowiem najzwyczajniej nie miało ono miejsca. Niestety tak właśnie uczynił Sąd odwoławczy, naruszając nie tylko przepis art. 117 § 2 k.p.k., art. 450 § 3 k.p.k., ale i art. 452 § 3 k.p.k., a w konsekwencji art. 6 k.p.k.

W sytuacji, gdy Sąd nie dysponował informacją o doręczeniu uprawnionemu zawiadomienia o miejscu i terminie czynności procesowej, zastosowanie ma art. 117 § 2 in principio k.p.k., zgodnie z którym czynności nie przeprowadza się. Do odroczenia rozprawy odwoławczej, które było w tej sytuacji niezbędne, jednak nie doszło. Przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność faktycznie niezawiadomionej obwinionej, pozbawiło jej prawa do udziału w rozprawie, w tym prawa do składania stosownych oświadczeń i wniosków, a nade wszystko bezpośredniego przedstawienia swojego stanowiska. Takie zaś naruszenie prawa procesowego uznać należy bez wątpienia za rażącą obrazę prawa, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem obwiniona nie mogła, wbrew swojej woli, przedstawić na tym forum argumentów wspierających odwołanie, co miało

szczególne znaczenie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadził nowe dowody i zmienił zdanie w przedmiocie przeprowadzenia zawnioskowanych przez stronę innych dowodów, dopuszczonych formalnie przez sąd ad quem na poprzednim terminie w dniu 25 czerwca 2019 r. (zob. wyrok SN z 5 lipca 2010 r., V KK 135/10, LEX 843950). Prawo stron do uczestniczenia w rozprawie jest niewątpliwie fundamentalnym prawem każdego uczciwego procesu karnego, a tym samym stanowi jeden z głównych elementów rzetelnego postępowania dyscyplinarnego. W konsekwencji, orzekanie z naruszeniem uczciwości procedowania, nie pozwala uznać wydanego orzeczenia za zapadłe w wyniku rzetelnego procesu dyscyplinarnego, pozostającego w zgodzie ze standardami prawa krajowego i międzynarodowego. Zasada uczciwości i rzetelności procesu, stanowi fundament prawa do sądu, rozumianego jako podmiotowe uprawnienie jednostki, która zgodnie z art. 45 Konstytucji RP może domagać się sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, bez nieuzasadnionej zwłoki, przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Zasada ta ma nie tylko wysoką rangę w porządku krajowym, ale i międzynarodowym. Zawarta została bowiem w treści art. 10 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 r., art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Skoro zaś postępowanie dyscyplinarne oparte jest na zasadzie kontradiktoryjności i jawności procesu, w tym jawności wobec samych stron, to procedowanie pod nieobecność którejkolwiek ze stron jest możliwe jedynie wtedy, gdy ustawa wyjątkowo to przewiduje i tylko po spełnieniu przewidzianych prawem warunków formalnych. Oczywistym jest, iż tym podstawowym wymogiem musi być poinformowanie obwinionego o terminie rozpoznania kwestii jakiejkolwiek jego odpowiedzialności. Zawiadomienie w postępowaniu dyscyplinarnym o terminie rozprawy może przybrać każdą prawem przewidzianą formę (art. 132 § 1-3 k.p.k., art. 133 k.p.k., art. 137 k.p.k. i art. 138 k.p.k.). Jest to zarazem obowiązek każdego organu procesowego na każdym etapie postępowania, którego dochowanie wymaga udokumentowania. Zawiadomienie pełni bowiem nie tylko funkcję informacyjną, przekazując uczestnikom postępowania stosowne informacje, ale z drugiej strony umożliwia organom procesowym podejmowanie określonych

działań prawnych, w tym wyciągania konsekwencji prawnych. Dlatego najskuteczniejszą, bo niepodważalną formą zawiadomienia pozostaje niezmiennie doręczenie.

Powyższe wymogi nie zostały niestety spełnione in concreto przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych, a tym samym stwierdzone uchybienie ma, w ocenie Sądu Najwyższego, charakter rażący i musi prowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia, w związku z czym odnoszenie się do innych zarzutów podniesionych w kasacji jawi się jako bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych ustawy o radcach prawnych). W realiach niniejszej sprawy oceny tej nie zmienia okoliczność, iż co do zasady korporacyjne postępowania dyscyplinarne prowadzone są bez obligatoryjnego udziału obwinionego.

Następstwem uchylenia zaskarżonego orzeczenia jest umorzenie postępowania dyscyplinarnego w sprawie radcy prawnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 70 ust. 2 w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych z uwagi na przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego, które następuje z upływem 5 lat od chwili jego popełnienia. Czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego popełniony został bowiem w dniu 15 stycznia 2015 r., zatem przedawnienie jego karalności nastąpiło w dniu 15 stycznia 2020 r.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna orzekł jak w sentencji.